

twalf. Na zulk een vermoeienden dag. Geen wonder. Hij ging naar zijn schrijftafel terug, en keek. Er stond geen kistje. Droom of werkelijkheid? Hij keek nog eens. Het licht van de bureaulamp viel op een flonkerend kleinood. Hij nam het op. Het was een zonderling gevormde ring; een ring, bestemd voor een vrouwenvinger.

Paul wreef zich de oogen uit. De ring lag daar in de palm van zijn hand. Dat was werkelijkheid. — Hij ruimde zijn boeken en paperassen op. Werken kon hij toch niet meer. Na den ring zorgvuldig bij zich gestoken te hebben ging hij naar bed.

Ondanks de vele emoties viel hij onmiddellijk in vasten slaap.

Het was alsof het dinertje voor Clo alle aantrekkelijkheid verloren had. Ze zag er bepaald tegenop. Dat die malle Paul haar nu ook vlak van te voren een huwelijksaanzoek in optima forma moest doen!

Zeker, Paul had een bijzondere plaats in haar hart. Dat wilde ze eerlijk bekennen. Was hij werkelijk jaloersch? Op Jan Melvoort?... Een onplezierig gevoel bekramp haar. Waarom had moeder Jan eigenlijk uitgenoodigd vanavond? Waarom? Moeder had van die ouderwetsche ideeën. Zou hij ergens over gesproken hebben? Moeder zou toch niet het onzinnige denkbeeld hebben opgevat in Jan Melvoort een „goede partij” te zien? Groote genade, moeder had warempel die mooie blauwe voor haar klaargelegd. Dat pronkjuweel. Neen, Clo voelde zich niets plezierig toen ze beneden kwam. Daar was iets niet in den haak. O, wat had ze een spijt, in den laatsten tijd met Melvoort geflirt te hebben!

Het was een dinertje zooals moeder zelden gaf en aan tafel verdween Clo's sombere stemming. Ze kwam onder den invloed van Melvoort's geestigheid en charme.

Na afloop van het diner werd de koffie op het terras geserveerd. 't Was een prachtige avond. Het gefluit van een nachtegaal in de boschjes langs den weg drong tot hun zitje door. Clo keek op de klok. Het was bij elven. „Clo, heb je de nachtegaal wel eens gezien? Willen wij probeeren hem eens te verrassen? Mevrouw Segnard, bent u ook van de partij?”

„Neen dokter, ik blijf hier rustig zitten. Gaat u maar met Clo.”

Clo was niet zoo goed of ze moest mee, op den nachtegalen-overval. Elf uur. Zwaar dreunden de slagen uit de torenklok. En wat Clo gevoeld, gevreesd had, gebeurde inderdaad... „Clo, wil je mijn vrouw worden? Kijk we kennen elkaar nu toch wel heel goed. Ik geloof, dat ik niet zoo heel slecht bij je sta aangeschreven.”

„Neen, Clo, laat me uitspreken. Ik heb je moeder er verleden week over gesproken. Ik had je deze vraag al eerder willen doen. Dorst niet omdat ik dacht, dat je veel om Paul Winckvoort gaf. Maar je moeder zei dat ik mij daarin vergissen moest. Dat Paul meer een oude schoolvriend was.”

Clo's tong weigerde dienst.

„O jij ondeugende meid! Mij en Paul zoo'n heel klein beetje het hoofd op hol te brengen!” Hij trachtte haar hand te vatten. „Clo, kindje, mag ik je gelukkig probeeren te maken? Mogen wij samen je moeder gaan verrassen?”

Clo vond haar spraak terug. Tranen van medelijden, misschien ook wel van berouw, stonden haar in de oogen. „Jan, beste jongen, het spijt me heel erg. Maar moeder kon dat niet weten. Ik moet je vraag met neen beantwoorden. Ik kan niet. Ik kan je vrouw niet worden.... Ik heb me vanmiddag met Paul Winckvoort verloofd!”

't Was of die laatste woorden haar van buitenaf werden ingegeven. Woorden, waarmee ze Jan Melvoort den pas afsneed voor verdere argumenten.

„Verloofd! Verloofd met Paul Winckvoort! Clo, dat is een verrassing voor mij, een ellendige verrassing!” Melvoort slikte iets weg en bedwong zich. „Clo dat antwoord vernietigt alles voor mij. Alles!” Hij slikte weer. „Maar ik zal niet lamenteren kind.... Paul is een beste vent. Een böffert. Clo, geluk, veel geluk!”

Clo maakte een van de ellendigste oogenblikken van haar leven door. Maar het waren gelukkig maar oogenblikken. Heel gauw waren ze weer bij het terras, waar ze in het zachte licht van de schemerlamp de oude mevrouw Segnard ingedommeld vonden.

Het gesprek vlotte niet meer en kort daarop ging Melvoort heen.

Clo ontweek den vragenden blik van haar moeder en trok zoo spoedig mogelijk naar boven. Ondanks de emoties van dien dag viel ze onmiddellijk in vasten slaap.

Half negen was Paul gewoon naar Amsterdam te gaan en den volgenden morgen om acht uur bewerkte Clo den klopper op zijn voordeur.

Mama sliep nog den slaap der rechtvaardigen. Geenszins Paul, die zoodra hij het bekende figuurtje het hek zag binnenstappen, zich repte om open te doen.

„Clo, kind, je komt alsof je geroepen bent! Ik had dadelijk na mijn bordje havermout naar de Bremstruik willen gaan. Amsterdam ziet me vandaag niet.”

„Zoo, zoo, mijnheertje, en waarom niet, als ik vragen mag? Is daar geen kantoor, geen plicht, die roept?”

„Best mogelijk, maar hier roept iets heel anders. Iets veel belangrijkers.”

Clo voelde zich uitermate op haar gemak. „En wat mag dat wel zijn?”

„Ten eerste de excuses voor mijn geïmproviseerd huwelijksaanzoek van gistermiddag. Ten tweede, en dat is eigenlijk het belangrijkste, een beter geprepareerd da capo ervan!”

Hij had haar hand gevat en Clo scheen op het ergste voorbereid.

„Want al is er ook nu geen kabbelende beek, al staat het maantje maar aan een ochtendhemel, mijn gróóste fout kan ik herstellen.”

Dat interesseerde Clo buitengewoon.

„Een meisje behoort men te vragen onder aanbidding van een verlovingsring.”

„Paul! Een verlovingsring! Voordat...!”

„Ja, maar natuurlijk als men vooruit weet hoe het antwoord zal zijn!” Hij had den ring voor den dag gehaald.

„Oh, jij onverbeterlijk impertinent kereltje! Hoe weet jij vooruit....!” Clo kwam niet verder, want Paul had haar naar zich toegetrokken, dicht, heel dicht en maakte verdere onvriendelijkheden onmogelijk door wat wij bescheidenlijk een „morgenkus” zullen noemen.

De ring zat aan Clo's vinger als gegoten. Een feit, dat geheel in het kader paste van Pauls vreemde avontuur, dat hij haar in kleuren en geuren vertelde.

„Ik heb het altijd gezegd Clo, er zijn meer dingen tusschen hemel en aarde, dan wij gewone stervelingen vermoeden!”

Clo lachte heel oneerbiedig. „Kom Paul, nu word je toch 'n heel erge mysticus!”

„Erge mysticus! Ik heb toch alles voor mijn eigen oogen zien gebeuren. Het kistje is wég en de ring, dien je nu aan je vinger hebt, lag op tafel. De ring waarvan de kracht toch maar onmiddellijk in werking is gegaan!” Hij dacht aan den „morgenkus.”

„Dat kistje, vergeetachtige domoor, heb je gisteren in je opwinding in onze loggia laten staan. Straks kun je dat zware ding zelf komen halen!”

Paul was verstomd. „Maar de ring dan?”

„Dat was een antiek juweel, dat moeder laatst bij haar ouden boel gevonden had. Ik had het gisteren op je bureau gelegd om je ook eens met een echte antiquiteit te verrassen. En wat het uitkomen der voorspelling betreft, daarvan zal ik je later wel eens de explicatie geven.”

HERFST.